

Colin Dexter
Doodstijding

Vertaald door Ellen Segeren

De Fontein

Prolegomena

Januari 1996

De meerkeuzevragen zijn derhalve een besliste zegen voor die leerlingen in onze klaslokalen die zich ofwel verlaten op luiheid, ofwel op schuldige of opzettelijke onwetendheid. Als dergelijke leerlingen eenvoudig en juist worden geïnstrueerd, hoeven ze slechts bij alle vragen hetzelfde antwoord aan te kruisen – laten we zeggen keuze (a) uit de keuzes (a), (b), (c) en (d) – om een redelijke score van 25% van de totaal te behalen punten te verwerven. Dit is een volkomen bevredigende opbrengst voor academische onbekwaamheid.

*Crosscurrents in Assessment Criteria:
Theory and Practice, HMSO 1983*

‘Hoe laat denk je dat het is, Lewis?’

‘Dat is de schuld van mijn vrouw. Het is niks voor haar om te laat te zijn met het ontbijt.’

Morse antwoordde niet, maar tuurde peinzend naar de laatste onopgeloste aanwijzing:

‘Standaard voor een andere stoot (10)’.

Lewis ging op de stoel tegenover zijn superieur zitten en wachtte behoorlijk lang, bladerend in een tijdschrift.

‘Zit u vast, sir?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Als dat zo was – zo zou *zijn* – betwijfel ik of ik van jou veel hulp zou krijgen.’

‘Je weet nooit,’ opperde Lewis opgewekt. ‘Misschien –’

‘Ah!’ riep Morse triomfantelijk uit, terwijl hij TOASTREKJE invulde. Hij vouwde *The Times* op en keek zijn brigadier stralend aan.

‘Je – bent – een – genie, Lewis.’
‘Dat hebt u al vaker tegen me gezegd, sir.’
‘En ik durf te wedden dat je een gekookt ei hebt gegeten bij je ontbijt – met een *andere stoot*. Klopt dat?’
‘Wat bedoelt u met –’
‘Wat lees je daar?’
Lewis toonde hem het voorblad van zijn tijdschrift.
‘Lewis! Er zijn belangrijker dingen in het leven dan de *Thames Valley Police Gazette*.’
‘Ik dacht dat u misschien geïnteresseerd was in een van de artikelen...’
Morse hapte in het aas. ‘Zoals?’
‘Er staat een soort test in – u weet wel, om te zien hoeveel punten je kunt halen: BENT U WERKELIJK INTELLIGENT EN CULTUREEL ONDERLEGD?’
‘Erg twijfelachtig in jouw geval, zou ik denken.’
‘Denkt u dat u het er beter vanaf zou brengen dan ik?’
‘Daar ben ik volkomen zeker van.’
Lewis grijnsde. ‘*Volkomen zeker, sir?*’
‘Absoluut.’
‘Wilt u het dan eens proberen?’ Lewis’ mond verraadde voorzichtig vermaak toen Morse onverschillig zijn schouders ophaalde. ‘Meerkeuzevragen – u weet wel –?’
‘Schiet op, dan!’
‘U hoeft zich alleen maar voor te stellen dat de wereld over precies een week zal vergaan, oké? Dan moet u vijf vragen beantwoorden, zo eerlijk mogelijk.’
‘En jij hebt die vragen zelf al beantwoord?’
Lewis knikte.
‘Nou, als *jij* ze kunt beantwoorden... Vuur ze maar af.’
Lewis las hardop voor uit het artikel:

Vraag een

Als u de keuze zou hebben uit slechts vier cd's of cassettes, welke van de volgende zou u dan ten minste eenmaal draaien:

- (a) Een album van The Beatles
- (b) Het *Requiem* van Fauré
- (c) *An evening with Victor Borge*
- (d) De complete ouvertures van Wagners opera's

Met een zwierig gebaar noteerde Morse een letter.

Vraag twee

Welke van deze videobanden zou u willen bekijken?

- (a) *Casablanca* (de film)
- (b) De Engelse zege in de Wereldcup van 1966
- (c) *Copenhagen Red-Hot Sex* (2 uur)
- (d) *De natuurlijke leefomgeving van de ijsvogel* (Koninklijke Vereniging tot Bescherming van Vogels)

Wederom een zwierig gebaar van Morse.

Vraag drie

Met wie van de onderstaande vrouwen zou u een aantal, zo niet alle, van uw laatste uren willen doorbrengen?

- (a) Lady Thatcher
- (b) Kim Basinger
- (c) Moeder Theresa
- (d) Prinses Diana

Het derde zwierige gebaar van Morse.

Vraag vier

Als u uw laatste dagen met een van de onderstaande dingen kon opfleuren, welk zou dat zijn?

- (a) Twee dozijn flessen champagne van goede kwaliteit
- (b) Vijfhonderd sigaretten
- (c) Een grote pot kalmeringsmiddelen
- (d) Een vat goede ale

Zwierig gebaar nummer vier, waarna de kandidaat (vol vertrouwen in het naderend succes, zo scheen het) achteroverleunde in de zwartleren leunstoel.

Vraag vijf

Welk van de onderstaande boeken zou u in deze periode lezen?

- (a) *Don Quichot* van Cervantes
- (b) *La Divina Commedia* van Dante
- (c) Een dikke pil van *Private Eye* (detective, 1995)
- (d) *Ilias* van Homerus

Deze keer aarzelde Morse enige tijd voordat hij een letter op het schrijfblok voor hem noteerde. 'Je zei dat jij zelf die test ook hebt gedaan?'

Lewis knikte. 'Victor Borge; voetballen; prinses Diana, champagne en de detectiveroman. Ik hoop alleen dat prinses Di van bubbels houdt, dat is alles.'

'Er moeten ergere manieren zijn om de laatste week op aarde door te brengen,' gaf Morse toe.

'Maar ik heb het er niet best van afgebracht, volgens de telling. Ik behoor niet tot de intelligenten en cultureel onderlegden, vrees ik.'

'Had je dat dan verwacht?'

'U niet?'

'Natuurlijk.'

'Laat eens horen wat u heeft gekozen.'

'Mijn voorkeuren, Lewis' (Morse articuleerde zijn woorden zorgvuldig) 'waren als volgt: (b); (c); (b); (c); geen van alle.'

Lewis bladerde terug naar de laatste bladzijde en bedacht zich dat de antwoorden vermoedelijk juist zouden zijn.

'Niet te geloven,' fluisterde hij bij zichzelf. Toen zei hij tegen Morse: 'U hebt het maximum gehaald!'

'Verbaast je dat'

Lewis schudde enigszins beduusd zijn hoofd. 'Wat had u gekozen, het *Requiem*?'

‘Nou?’

‘Maar u heeft nooit iets van dat religieuze gedoe gelooft.’

‘Het is belangrijk als het *waar* is, nietwaar? Laten we zeggen dat het net zoiets is als een verzekeringspolis. Een prachtig werk trouwens.’

‘Hier staat: Vier punten voor (b). Voldoende aanbeveling dat het door drie van de vier laatste pausen werd gekozen voor hun begrafenis.’

Morse trok zijn wenkbrauwen op ‘Wist je dat niet?’

Lewis negeerde de vraag en vervolgde: ‘Daarna heeft u de seksvideo gekozen!’

‘Nou, het was dat of de ijsvogel. *Casablanca* heb ik al een paar keer gezien, en niemand zal mij ooit nog zover krijgen om naar een voetbalwedstrijd te kijken.’

‘Maar een seksvideo...’

Morse was echter niet onder de indruk van die overduidelijke afkeuring. ‘Het zit er dik in dat het ook de keuze van die drie pausen zou zijn geweest.’

‘Maar... Maar na een poosje wordt het altijd zo *saaï*.’

‘Dat zeg je nou elke keer, Lewis. En het enige wat ik vraag is de kans om me eens net zo te vervelen als ieder ander. Ik heb maar een *week*, vergeet dat niet.’

‘Uw volgende keuze mag ik wel. Mooie meid, Kim Basinger. *Erg* mooi.’

‘Een beetje een twijfelachtig antwoord. Ik moest kiezen tussen haar en Moeder Theresa. Maar ik had de goddelijke kaart al uitgespeeld.’

Daarna (Lewis overdacht het volgende antwoord): ‘Arrggh, schei toch uit, sir! U hebt niet eens het bier gekozen! U moet deze vragen *eerlijk* beantwoorden.’

‘Ik heb al meer dan genoeg gedronken,’ zei Morse. ‘Zeker voldoende om me door de resterende tijd tot het Laatste Oordeel heen te helpen. En ik heb er geen zin om het hiernamaals binnen te gaan met een helse kater. Het wordt een nieuwe ervaring voor me – kalmeringsmiddelen...’

Lewis keek weer naar zijn blad en ging verder met het lezen

van de redenen van Morses grote overwinning. ‘Hier staat bij vraag vijf: “Degenen die een van de gesuggereerde titels kiezen, verdienen beslist geen punten. Als er een keuze is gemaakt, moeten er derhalve vier punten van de totaalscore worden afgetrokken. Als het antwoord een voorzichtig streepje is – of vergelijkbaar – zullen geen punten worden toegekend, maar worden er ook geen punten afgetrokken. Een duidelijk ontkenkend antwoord – zoals ‘Hou toch op!’ – wordt beloond met een bonus van vier punten.” Opnieuw schudde Lewis zijn hoofd. ‘Onzin, vindt u niet? “Hou toch op!”, bedoel ik.’

‘Best aardig geformuleerd, zou ik zo zeggen,’ zei Morse.

‘Maar goed,’ vervolgde Lewis, ‘u heeft twintig van de twintig punten gehaald, volgens deze kerel die alle antwoorden schijnt te weten.’ Lewis keek opnieuw naar de naam die onder het artikel stond. “Rhodamanthus”, wie dat ook moge zijn.’

‘Opperrechter van Beroep in de Onderwereld.’

Lewis fronste zijn wenkbrauwen en begon daarna te grinniken ‘U hebt vals gespeeld! U had zelf ook een exemplaar hiervan –’

‘Nee!’ Morses blauwe ogen keken zijn brigadier priemend aan. ‘De eerste keer dat ik die *Gazette* zag was toen jij hem daarstraks meebracht.’

‘Als u het zegt...’ Maar Lewis klonk niet overtuigd.

‘Verbaast je niets, zeker, dat ik daar op de bovenste tak van de boom der intelligentsia zit?’

“De intelligenten en cultureel onderlegden”, dan toch.’

‘En dat is weer iets anders. Ik denk dat ik doordraai als ik drie dingen in mijn leven nog vaker zal horen: “Hark the Herald Angels Sing”, *Eine Kleine Nachtmusik*, en die vreselijke, verfoeilijke uitdrukking “dan toch”.’

‘Het spijt me, sir.’

Ineens begon Morse te grijnzen. ‘Niet nodig, ouwe jongen. En je hebt in elk geval gelijk op één front. Ik heb inderdaad vals gespeeld – op een bepaalde manier.’

‘U bedoelt toch niet dat u...’

Morse knikte.

Het was een speelse, aangename onderbreking, geweest. Toch zou dit intermezzo geen opname in deze kroniek hebben verdiend, ware het niet dat één of twee van de details die hierin werden vastgelegd nadrukkelijk in het geheugen zouden blijven hangen van inspecteur E. Morse van het hoofdbureau van politie van Thames Valley.

Deel I

I

In conditionele bijzinnen die worden ingeleid met 'als' en verwijzen naar het verleden, waar de voorwaarden geacht worden 'onvervuld' te zijn, zal het werkwoord meestal in de conjunctivus plusquamperfecti staan, zowel in het eerste als in het tweede deel van de zin.

Donet, *Principles of Elementary Latin Syntax*

Mogelijk is het ongewoon om een verhaal over moord te beginnen met de lezer te herinneren aan de regels van voorwaardelijke zinnen in een taal die onweerlegbaar dood is. In dit geval schijnt een dergelijke gang van zaken niet geheel ongepast.

Als (*als*) inspecteur Morse de mogelijkheid had gehad om de jurk van de receptioniste te bekijken – een geval met driehoeken in verschillende grootte in blauw, grijs en rood – zou hij zijn herinnerd aan het uniform waarin een stewardess van British Airways was gekleed. Waarschijnlijker was dat hij daar niet aan zou worden herinnerd, aangezien hij nooit met British Airways had gevlogen. Zijn enige vlucht in de voorbije tien jaar was gepaard gegaan met zo veel angst omtrent zijn persoonlijke overleving dat hij besloten had alle toekomstige reizen te beperken tot die (statistisch) veel onveiliger vervoermiddelen: de auto, de bus, de trein en het stoomschip.

Toch zou de inspecteur vrijwel zeker met goedkeuring de receptioniste zelf hebben opgemerkt, want in Yorkshire zou ze als een *bonny lass* worden beschouwd: een levendige vrouw met donkere ogen, lange benen en een goed figuur; een vrouw die – te oordelen naar haar ringloze, goed gemanicuurde vingers – niet overduidelijk getrouwd was, en mogelijk niet afkerig was van de incidentele avances van de incidentele man.

Linksboven op haar kleurrijke jurk was een naamkaartje gespeld 'Dawn Charles'.

In tegenstelling tot een aantal van haar vrienden (zeker in tegenstelling tot Morse) was ze zeer tevreden met haar voor naam. Ooit had ze er een *lichte* twijfel over gevoeld, maar nu niet meer. Toen ze vorige maand met een paar vrienden uit was in de Bird and Baby, was ze voorgesteld aan een behoorlijk opvallende, behoorlijk appetijtelijke student aan Pembroke College. En toen ze zichzelf er even later op betrapte dat ze onophoudelijk poppetjes zat te tekenen op een Burton bierviltje, had de jongeman, nadat hij haar linkshandigheid had opgemerkt, een absoluut gedenkwaardig gesprek met haar geopend.

'Dawn? Zo heet je?'

Ze knikte.

'Linkshandig?'

Ze knikte.

'Ken je die zin van Omar Khayyam? "Dreaming when Dawn's left hand was in the sky..." Prachtig, vind je niet?'

Ja, het was prachtig.

Ze pelde de bovenlaag van het bierviltje en liet hem de regel voor haar opschrijven.

Toen vroeg hij haar heel zachtjes of hij haar nog eens mocht zien. Misschien aan het begin van het nieuwe trimester?

Ze had geweten dat het dwaas was, want ze scheelden zeker twintig jaar in leeftijd. Als hij... als hij maar tien, twaalf jaar ouder was geweest... Maar mensen *doen* dwaze dingen en hopen hun dwaze hoop. En die dag, 15 januari, was de eerste volle dag van het nieuwe trimester tussen Kerstmis en Pasen aan de universiteit van Oxford.

Haar baan van maandag tot en met vrijdag van 18.00-22.00 uur bij de kliniek aan Banbury Road (even ten noorden van St Giles') was eigenlijk best prettig. Ze werkte er nu drie jaar en ze hoorde er inmiddels echt bij. De meeste specialisten groetten haar met een oprechte glimlach, een aantal van hen sprak haar bij de voornaam aan.

Leuk.

Ze had ooit gelogeed in een viersterrenhotel dat arrive-rende gasten een glas sherry aanbood; en hoewel de privékliniek (misschien om medische redenen?) niet bereid was dat soort gastvrijheid te bieden, had Dawn altijd twee kannen hete koffie klaarstaan voor haar cliënten, overwegend sober geklede en goed geschoeide heren. Een aantal van hen, wist ze, was zeer ernstig ziek.

Ja, er waren gelegenheden geweest waarbij ze een paar korte flarden van gesprekken tussen specialist en cliënt had gehoord die niet voor haar oren bestemd waren geweest; of die ze na ze gehoord te hebben had moeten vergeten; en die ze nooit aan iemand zou willen toevertrouwen.

Zelfs niet aan de politie.

En zeker niet aan de pers...

Toevallig bleek dat 15 januari voor haar een ongewoon gemakkelijke dag was om zich te herinneren, omdat het die dag vijfentwintig jaar geleden was dat de kliniek in 1971 was geopend. Na voorafgaande onderhandelingen en afspraken werd de kliniek die avond tussen 19.00 en 20.30 uur bezocht door Radio Oxford, de plaatselijke pers en door Mr. Wesley Smith en zijn ploeg van de Central televisiestudio's in Abingdon. Vooral gedenkwaardig voor Dawn waren die dierbare momenten geweest waarop de camera op haar werd gericht: eerst toen ze (volgens instructie) een kop echte koffie had ingeschonken voor een zogenaamde 'cliënt', daarna toen de camera zich achter haar linkerschouder had gemanoeuvreed, terwijl zij met een viltstift de afsprakenlijst langsliep – natuurlijk pas na de volledige zekerheid te hebben verkregen dat kijkers de namen niet zouden kunnen lezen als het onderwerp de volgende dag zou worden uitgezonden.

Toch zou Dawn de naam altijd onthouden:

Mr. J.C. Storrs.

Het was een redelijk nieuwe naam voor haar geweest – weer zo'n patiënt, zoals Dawn (correct) vermoedde, wiens invloed en rijkdom de noodzakelijke pressie en oud geld met zich meebrachten om de wachtende rijen mensen in de ziekenhuizen

van Headington te kunnen inhalen. Er was nog iets dat ze zich altijd zou herinneren...

Bij een van die kleine toevalligheden (zo alledaags in Morses leven) maakte het grootste deel van het mediapersoneel aanstalten om te vertrekken, om vrijwel precies 20.30 uur. Op dat tijdstip was Mr. Robert Turnbull, de eerstverantwoordelijke kankerspecialist, langs haar bureau gelopen, had geknikt bij wijze van groet en was langzaam naar de uitgang gelopen, terwijl zijn rechterhand op de schouder van Mr. J.C. Storrs rustte. De twee mannen spraken enige tijd zacht met elkaar – daar was Dawn zeker van. Maar van weinig anders was ze zeker. De blik op het gezicht van de specialist was, voor zover ze zich die kon herinneren, noch die van een rechter die zojuist een man ter dood had veroordeeld, noch die van iemand die zojuist een gevangene zijn vrijheid had gegeven.

Geen zichtbare grimmigheid.

Geen zichtbare vreugde.

En er was inderdaad voldoende reden voor zo veel onzekerheid van de kant van Dawn, omdat het tafereel deels aan haar oog werd onttrokken door de voortdurende aanwezigheid van verscheidene personen: een journalist met een paardenstaart die snel op een kladblok zat te krabbelen terwijl hij een verpleegkundige interviewde; de televisieploeg die camera en statief opruimde; de burgemeester die een felicitatie uitsprak voor een microfoon van Radio Oxford – al deze mensen stonden tussen haar en de bovenste treden van de met blauw tapijt beklede trap die naar de dubbele deuren van de uitgang leidde, waar buiten in verticale rijen de goed gepoetste koperen platen waren bevestigd, tien aan elke kant. Op de vierde van linksboven stond:

ROBERT H. TURNBULL

Als Dawn Charles zich maar iets meer had kunnen herinneren...

'Als' – dit voegwoord dat die onvervulde voorwaarden in de verleden tijd inleidt die, zoals Donet ons in herinnering brengt, in beide zinshelften de conjunctivus plusquamperfecti

vereisen – een syntactische regel die Morse zichzelf al vroeg had eigengemaakt in een opleiding die veel voorspoediger was geweest dan de opleiding die de receptioniste van de Harvey Clinic had genoten.

De meeste mensen in Oxford waren twee weken later voorbestemd om aanzienlijk meer geluk te hebben dan Dawn Charles: ze ontving geen schrijven van de poëziefhebber van Pembroke; haar moeder werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van Littlemore: ze werd door haar bankdirecteur (tweemaal) herinnerd aan de groeiende problemen die voortkwamen uit de te lage marktwaarde van haar kleine flat; en uiteindelijk op de ochtend van maandag 29 januari, hoorde ze op Fox FM Radio dat haar lievelingsspecialist, Mr. Robert H. Turnbull, arts, chirurg, lid van het Koninklijk College van Chirurgen, dodelijk gewond was geraakt bij een ongeval op Cumnor Hill.

2

De Master zal zijn post niet meer bekleden na de leeftijd van zevenenzestig jaar te hebben bereikt. Als gevolg van deze regel zal de Master derhalve worden verzocht om melding te maken van zijn ophanden zijnde pensionering tijdens het universiteitstrimester onmiddellijk voorafgaand aan die verjaardag. Waar zo'n schikking zich echter niet voordoet, wordt de Master verzocht een bepaalde datum te opperen niet later dan het einde van de eerste week van het tweede volle trimester na het statutaire trimester (zie boven).

Paragraaf 2 (a), vertaald uit het Latijn, van de Stichtingsstatuten van Lonsdale College, Oxford

Sir Clixby Bream zou bijna negenenzestig jaar oud zijn als hij als Master van Lonsdale met pensioen ging. Een comité van Senior Fellows, waaronder twee vooraanstaande docenten Latijn, was niet in staat gebleken de stadhuistaal van de Stichtingsstatuten te interpreteren (zie boven); en gezien het feit dat zo'n 'schikking' (wat dat ook mocht wezen) zich niet had voorgedaan, was Sir Clixby overgehaald aan te blijven voor korte tijd – en daarna voor langere tijd. Desalniettemin behelsde dit geen zware inspanning.

Hij werd niet onderworpen aan de gebruikelijke druk van een verhuizing naar een plaats dichterbij de kinderen of kleinkinderen, omdat zijn huwelijk met Lady Muriel kinderloos was gebleven. Bovendien was hij gelukkigerwijs niet belast met het gebruikelijke slaafse gemakker over schattige cottages met rieten daken in Dorset of Devon, omdat Lady Muriel de afgelopen drie jaar in haar graf had gelegen.

De functie van Head of House aan een van de Colleges van Oxford of Cambridge was zo'n beetje het hoogtepunt van aca-

demische ambitie; en aangezien drie van de vier laatste Masters binnen achttien maanden na hun aanstelling tot ridder waren benoemd, was het vanzelfsprekend voor hem geweest om zich aangetrokken te voelen tot de kans op zo'n aangename promotie. En hij *had* zich ertoe aangetrokken gevoeld; evenals, sterker zelfs, wijlen Lady Muriel.

De zittende Master, in vroeger dagen een gerenommeerd wiskundige, had nooit ergens zo graag gewoond als in Oxford – wat hij nu tien jaar deed. Hij was steeds meer van de oude stad gaan houden naarmate hij er langer verbleef – zo simpel was het. Natuurlijk werd hij ietwat somber bij de gedachte aan zijn naderende pensionering; hij zou het College missen – de uitdagingen van het leiden ervan – en hij wist dat de aanblik van de verhuiswagen voor de met wisteria begroeide gevel van de Master's Lodge wat gevoelens van spijt zou oproepen. Maar er waren misschien een paar onverwachte troostbrengers. Zo zou hij in het bijzonder (naar hij aannam) in staat zijn om achterover te leunen en met enige onthechting en sardonische humor de onderlinge strijd die ongetwijfeld tussen zijn potentiële opvolgers zou ontstaan, gade te slaan. Het was de taak van het Fellows' Appointments Committee (waarvan de rechtsgeldigheid lang geleden was vastgelegd in een van de meer begrijpelijke statuten van het College) om drie voorwaarden vast te stellen voor diegenen die tot Master wensten te worden verkozen: ten eerste, dat de kandidaat 'bij het volle verstand en in goede gezondheid' verkeerde; ten tweede, dat de kandidaat 'niet tot priester was gewijd'; ten derde, dat de kandidaat geen strafblad had binnen 'de grondgebieden onder beheer van Zijne (of Hare) Meest Glorieuze Majesteit'.

Die bepalingen hadden de huidige Master vaak geamuseerd.

Als men oordeelde naar de hoge leeftijd van vrijwel alle Masters die in de twintigste eeuw waren benoemd, had het lichamelijk welbevinden zelden een probleem gevormd; mentale stabiliteit was echter nooit een bijzonder prominent kenmerk van zijn onmiddellijke voorganger geweest, (naar verluidt) noch van zijn voorgangers voorganger. En nu en dan vroeg Clixby zich

af wat het College over hem zou zeggen als hij eenmaal weg zou zijn... Met betrekking tot de uitsluiting van de geestelijkheid nam hij aan dat de Stichters (net als Edward Gibbon drie eeuwen later) erin waren geslaagd de bron van alle menselijke slechtheid terug te voeren naar de pausen en kerkvorsten en zich hadden geschaard achter de zaak van het antiklerikalisme... Maar de mogelijkheid van crimineel gedrag van de kandidaat was het meest amusant. Vermoedelijk zouden veroordelingen wegens moord, verkrachting, sodomie, fraude of gelijksoortige misdrijven buiten beschouwing worden gelaten als ze *buiten* de jurisdictie van Zijne (of Hare) Meest Glorieuze Majesteit bleken te hebben plaatsgevonden. Zeer eigenaardig. Het vreemdst van alles was echter het ontbreken in het originele statuut van enige vermelding van een academische achtergrond; en er kon, in elk geval in theorie, geen uitsluiting gelden voor een kandidaat die zich presenteerde met alleen een ruime voldoende in de mediavakken aan de middelbare school. Noch bestond de voorwaarde dat de geslaagde kandidaat een senior (of zelfs junior) lid van het College moest zijn, en verscheidene malen waren 'buitenstaanders' benoemd. Hijzelf, Sir Clixby, was inderdaad 'van buiten' Oxford geïmporteerd, en dan nog (voornamelijk) vanwege zijn reputatie als succesvol fondsenwerver.

In dit geval schenen buitenstaanders echter uit de gratie. Het College zelf kon ten minste twee kandidaten leveren, die elk een bewonderenswaardige keuze zouden zijn; dat werd althans gedacht. In de Senior Common Room viel de consensus vrijwel unaniem ten voordele van zo'n 'interne' promotie uit, en bijgevolg was de strijd feller geworden. Dankzij een merkwaardige weglating was er tot dusver geen aandacht besteed aan deze favorieten voor de vacante post op de pagina's van *Wie is wie*. Men zou hier ongestraft mogen concluderen dat het eerdergenoemde werk zich meer bezighield met de achterachterneven van lagere aristocraten dan met vooraanstaande academici. Deze twee personen waren echter waardevol genoeg gevonden om genoemd te worden in *People of Today* 1995 van Debrett:

STORRS, Julian Charles; *9 juli 1935; *Opleiding*: Christ's Hospital, Emmanuel College Cambridge (drs. in de menswetenschappen, drs. in de geneeskunde); *gehuwd met* Angela Miriam Martin, 31 maart 1974; *Carrière*: Kapitein in de Royal Army (Indian Army Reserve); lector in sociale antropologie aan Pitt Rivers en Senior Fellow aan Lonsdale College Oxford; *Vrijtijdsbestedingen*: zich in taxi's laten vervoeren, bridgen.

CORNFORD, Denis Jack; *23 april 1942; *Opleiding*: Wyggeston GS Leicester, Magdalen College Oxford (drs. in de geneeskunde, dr. in de filosofie); *gehuwd met* Shelly Ann Benson, 28 mei 1994; *Carrière*: lector in middeleeuwse geschiedenis en Fellow aan Lonsdale College Oxford; *Vrijtijdsbestedingen*: vliegeren, kweken van orchideeën.

Deze beide beschrijvingen schijnen misschien relatief weinig informatief. Toch zullen ze mogelijk bij de meer oplettende lezer één of twee interessante overwegingen oproepen.

Was de Senior Fellow van Lonsdale bijvoorbeeld zo welvaarend dat hij overal naartoe een taxi kon nemen? Reisde hij nooit per auto, bus of trein? Wel, bij speciale gelegenheden reisde hij zeker per trein.

O, ja.

Zoals we zullen zien.

En waarom was dr. Cornford, die weldra vierenvijftig jaar oud zou zijn, onlangs bekeerd tot de voordelen van het huwelijk op latere leeftijd? Had hij een geschikte vrouw van vergelijkbare leeftijd gevonden?

O, nee.

Zoals we zullen zien.

Verschenen titels van Colin Dexter:

Dwaalspoor

Signalement

De stilte rond Nicholas Quinn

Requiem

De doden van Jericho

Het raadsel van de derde mijl

Een kwestie van ontrouw

De Wolvercote-juwelen

Het Wytham-mysterie

De dochters van Kaïn

Doodstijding

Eerste druk november 2024
Dit is deel 12 in de serie 'Inspecteur Morse'.

Voor Joan Templeton, uit dankbaarheid

Oorspronkelijke titel *Death is Now My Neighbour*
First published in 1996 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers international Limited.

Copyright © Colin Dexter 1996

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Ellen Segeren

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7676 0

ISBN e-book 978 90 261 7677 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7678 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelvoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.